

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΕΡΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΝΗΣΤΗΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο ΒΕΡΝΑΔΟΤΤΗΣ (Προτομή του γλύπτου Γκιράτσι)

Η μικρούλα Ντεζιρέ. Η σύλληψη του αδελφού της. Το διάβημα στον αντιπρόσωπο του λαού. Η γνωριμία με τον Ιωσήφ Βοναπάρτη. Οι άρραβώνες της Ντεζιρέ. Οπου ο Ναπολέων χαλάει το συνοικέσιο και διαρραβώνεται η νύφη. Ερωτικές επιστολές Ναπολέοντος-Ντεζιρέ. Ο Ναπολέων λησμονεί την μνηστή του. Ο στρατηγός που σφάζεται μπρος στη μνηστή του. Οι ύπεσφις και γκι βροί. Οπου εμφανίζεται και ο Βερναδόττης, κ.τ.λ.

Στά 1781 γεννήθηκε στη Μασσαλία ένα κορίτσι, από οικογένεια άσπικη, που έγινε βασίλισσα δυο βασιλέων, αφού προηγουμένως λίγο έλειψε να γίνει αυτοκράτειρα της Γαλλίας. Το κορίτσι αυτό, που λεγόταν Ντεζιρέ Κλαρύ, είχε όμοια μαύρα μάτια, κάτω από επίσης όμοια φρύδια, μύτη λεπτή, προσώπακι χαριτωμένο φρονιζέτικο, χρώμα μελαχροινό γεμάτο λάμψη, τα όμοιατερα χέρια και τα όμοιατερα πόδια του κόσμου κι' ακόμα μια ύπεροχη κατάμαυρη κόμη. Το σπίτι όπου είδη το φως η Ντεζιρέ ήταν ευτυχημένο κι' ευκόλο σπίτι, ό ό οποίος πατέρα της έκαν' εμπόριο μεταξωτών.

Οι γονείς της, τίμοιο άνθρωποι και καλοί άστικοί, άποροτημένοι από τις οικογενειακές τους φροντίδες, κι' από τό εμπόριο, δέν ένδιεφέρθηκαν καθόλου με την πολιτική, όταν έξερωγή η Γαλλική Έπανάσταση. Οάστόσο, μια μέρα που κάποιος άγνωστος έπιλοχίας τους παρακάλεσε να τόν φιλοξενήσουν στο σπίτι τους, άρνήθηκαν άγνωστο για ποιά λόγο να τόν δεχτούν. Ο έπιλοχίας αυτός λεγόταν Ιωάννης Ιούλιος Βερναδόττης και τότε για πρώτη φορά συναντήθηκαν ό μέλλον βασιλεύς της Σουηδίας και της Νορβηγίας με την μέλλουσα σύζυγο τόν Ντεζιρέ. Η δεύτερα τους συνάντησης έγινε ύστερ' από δυό χρόνια.

Από πολύ μικρή, οι γονείς της Ντεζιρέ την έκλεισαν σ' ένα μοναστήρι για να σπουδάσει. Μα λόγω της επανάστασης, η σπουδές της τελειώσαν πολύ νωρίς και σε ηλικία δώδεκα χρόνων ξαναγύρισε στο σπίτι της, στη Μασσαλία. Έκει, σε 19, έχασε τόν πατέρα της, ό οποίος πέθανε στις 20 Ιανουαρίου 1794.

Ο μεγαλύτερος αδελφός της Νικόλαος ανέλαβε τότε την διεύθυνση του σπιτιού, όπου η Ντεζιρέ έξακολούθησε να κατοική μαζί με τη μητέρα της και τη μεγάλη της αδελφή Ιουλία. Κατά τό ίδιο έτος ό αδελφός της, καταγγελλόμενος στο Έπαναστατικό Δικαστήριο, ως έχθρός της επανάστασης, συνελήφθη και φυλακίστηκε.

Ίδου πως άργότερα η βασίλισσα Ντεζιρέ διηγείτο στο γραμματέα της βαρώνο Χότσαϊντ τά γεγονότα που έπακολούθησαν:

«Ο αδελφός μου συνελήφθη χωρίς καμιά άφορμή κι' η γυναίκα του, η οποία ήταν τραλή από τό φόβο της μήλας τόν κατατομήσουν, άποφάσισε να κάνει ένα διάβημα στον αντιπρόσωπο του λαού που βρισκόταν τότε περαστικός από τή Μασσαλία. Μη θέλοντας όμως να πάη μόνη της, με παρακάλεσε να τή συνοδεύσω.

Μας έμπασαν σ' ένα μικρό δωμάτιο μπροστά από τό γραφείο εκείνου από τίν όποιο έξηριότο η τύχη του αδελφού μου. Συνομιζόταν εκεί ένα πλήθος κόσμου που πήγαινε να ζητήσει ρουσφέτια και χάρες. Κάσαμε σ' ένα πάγκο, σε μια γωνία. Η μου τόνσο συγκαμνήνη και κουρασμένη, όστε άποκοιμήθηκα. Όταν έξύπνησα, από τό θόρυβο του κλεισίματος μιας πόρτας, είδα πως ήμουσι πειά μένη στο δωμάτιο χωρίς την νύφη μου κοντά μου και χωρίς κανένα από τούς άλλους έπισκέπτες. Η νύφη μου, όσως μου έξήγησε άργότερα, δε θέλησε να με ξυπνήσει, όταν ήθελε η σειρά της να μη μέσα στο γραφείο του Άλμπιτ. Όταν τελείωσε η άκρόασις της, δε μπόρεσε να με ξαναβη μέσα στο πλήθος και καθώς ήτανε βιαστική να πάη στις φυλακές τή διαταγή της άποφυλακίσεως του συζύγου της τήν όποια είχε έπιτύχη, φαντάστηκε πως όταν θα ξυπνούσα, θα μπόροισα να γυρίσω χωρίς ατήνη. Περιμένοντας, στεκόμουν έκει

λίγο τρομαγμένη και μη καταλαβαίνοντας τίποτε, όταν έξυφνα είδα να βγαίνει από τό γραφείο του Άλμπιτ, ένας νέος που με πλησίασε ξαφνασμένος και με ρώτησε πως βρισκόμουν τόσο άργά εκεί. Όταν του έξήγησα, τι είχε συμβη με καθρούρασε πρό τα για τήν τύχη του αδελφού μου και μου έλεγε: «Μιά μικρή δεσποινίς σείν και σάς δε μπορεί να γυρίξη νύχτα στους δρόμους: θα μου έπιτρούφετε λοιπόν να σάς συνοδεύσω στο σπίτι σας.» Ξεκαμήσαμε άμέσως και περπατώντας πίσωμε κοινά. Όταν έφτάσαμε στο σπίτι, είχαμε γίνει πειά δυό καλοί φίλοι. Τή στιγμή που θα γυρίζαμε, τού είπα ότι η μητέρα μου θα ήθελε χωρίς άλλο να τόν εναρμόσηση για τήν φροντίδα που είχε λάβει για μένα και τόν παρεκάλεσα νύξη να με έπισκεφθη. — Όστε θέλεται να με παρουσιάσετε στην οικογένειά σας; μου έλεγε. — Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, μη θα έπρεπε προηγουμένως να μάθω τόνόα σας για να τούς τώ πώ. — Έχετε δική, τού άπάντησα, να τούς πητε ότι λέγομαι Ιωσήφ Βοναπάρτης.

Έτσι έπληθε ό πρώτος δεσμός της οικογενείας μας με τήν οικογένεια Βοναπάρτου.

Ο Ιωσήφ, μετά τήν εκδούλευση του αυτή, έγινε δεκτός ως φίλος στην οικογένεια τών Κλαρύ. Δέν έπέρασσε δε μερικές έβδομάδες και είχε έρωτευθη κόλας τήν μικρούλα Ντεζιρέ, η όπια άνταπεκρήθη άμέσως στο άίσθημά του. Η μητέρα της όμως, έπειδή η Ντεζιρέ ήτανε μόλις δεκατριών χρόνων, έητησε, όταν έμαθε τόν έρωτά τους, ν' άνοβληθη ό γάμος, στο δυό χρόνια. Όλη εκείνη τήν έποχή ό Ιωσήφ που κατοικούσε με τήν οικογένειά του στη Μασσαλία έξακολούθησε να συχνάξη στο σπίτι. Μιά μέρα τούς παρουσίασε και τό μικρότερο αδελφό του, ένα νεαρό άξιωματικό του πυροβολικού, ό όποιος είχε διακριθή στην πολιορκία της Τουλούνας, τόν Ναπολέοντα. Η Ντεζιρέ, μόλις τόν είδε γοητεύθηκε από τό πρόσωπο και παιδικό του ύφος, όσως έλεγε άργότερα η ίδια. Και ό Ναπολέων, όμως με τό άέτιο βλέμμα τήν έξωμένος όλες τίς χάρες της κόρης, όσως επίσης κατάλαβε και τή συμπάθεια της μεγαλύτερης της αδελφής: Ιουλίας προς τόν αδελφό του Ιωσήφ, ό όποιος δέν είχε αντίληψη τίποτε. Καθώς δε ό Ναπολέων έξασκούσε άπόλυτο έθουσία μεταξύ τών μελών της οικογενείας του, ύστερ' από λίγες μέρες κίλησε μπροστά στην οικογένεια Κλαρύ, τόν αδελφό του και τού έλεγε: «Άκουσον. Ιωσήφ, ό χαρακτήρας σου δέν ταιριάζει με τό χαρακτήρα της Ντεζιρέ, ένδο ό δικός μου τής ταιριάζει. Λοιπόν θα ήταν καλύτερα να παντρευτής τήν Ιουλία...»

Κ' έπειτα έπρόσθεσε, παίρνοντας τήν Ντεζιρέ στα γόνατά του: «...Και η Ντεζιρέ θα γίνει γυναίκα μου...» Έτσι η μικρούλα Ντεζιρέ έγινε μνηστή του μέλλοντος αυτοκράτορος τών Γάλλων.

Ο Ιωσήφ δέχτηκε ύποταχτικά τήν άπόφασι του αυτή, η δε Ιουλία γεμάτη χαρά κι' ένθουσιασμό. Ο γάμος της έγινε νύχηγαρα, ένδο ό γάμος του Ναπολέοντος με τή Ντεζιρέ άνεβλήθη μέχρι της ένηλικιασμούς της.

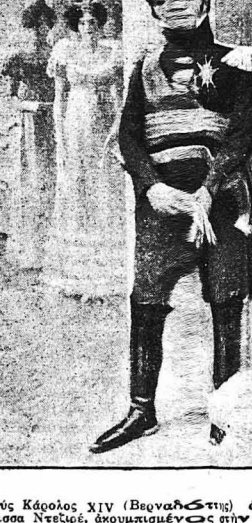
Ο Ναπολέων σε λίγο, σε ηλικία εικοσιεπτά χρόνων, προεβίστηκε σε στρατηγό και όλοι άρχισαν να προβλέπουν τότε τό λαμπρό του μέλλον. Οίδιος δε δέν είχε κομμιά άμφιβολία γι' αυτό. Να τι έλεγε σχετικώς στη μνηστή του: «Θα σε κάνω να ζήσης τή λαμπρότερη ζωή, μα ζωη που άσφαλώς δέν τήν όνειρευτήκες ποτέ... Έγώ ίσως περάσω από κοντά σου σαν ένα φρεατικό νετέρω, μη, σε βεβαιώνω, ότι η άνάμνησις του περασμάτιός μου θα σου μείνη άσβ στη για πάντα...» Οιδόσιο, η λαμπρή του έξέλιξις φάνηκε για μια στιγμή ν' άνοκόπεται. Τό Διευθυντή μου, που είχε άρχισει να τόν φοβάται, έν έθεσε υπό δυσμενεία και τόν άνεκάλεσε στο Παρίσι, ένδο η κυρία Κλαρύ με τίς κόρες της άκολούθησε τόν Ιωσήφ στην Γένουα όπου

Ο στρατηγός Βερναδόττης ως βασιλεύς Κάρολος XIV τής Σουηδίας.

Η σύλληψη του αδελφού της. Το διάβημα στον αντιπρόσωπο του λαού. Η γνωριμία με τον Ιωσήφ Βοναπάρτη. Οι άρραβώνες της Ντεζιρέ. Οπου ο Ναπολέων χαλάει το συνοικέσιο και διαρραβώνεται η νύφη. Ερωτικές επιστολές Ναπολέοντος-Ντεζιρέ. Ο Ναπολέων λησμονεί την μνηστή του. Ο στρατηγός που σφάζεται μπρος στη μνηστή του. Οι ύπεσφις και γκι βροί. Οπου εμφανίζεται και ο Βερναδόττης, κ.τ.λ.

Η σύλληψη του αδελφού της. Το διάβημα στον αντιπρόσωπο του λαού. Η γνωριμία με τον Ιωσήφ Βοναπάρτη. Οι άρραβώνες της Ντεζιρέ. Οπου ο Ναπολέων χαλάει το συνοικέσιο και διαρραβώνεται η νύφη. Ερωτικές επιστολές Ναπολέοντος-Ντεζιρέ. Ο Ναπολέων λησμονεί την μνηστή του. Ο στρατηγός που σφάζεται μπρος στη μνηστή του. Οι ύπεσφις και γκι βροί. Οπου εμφανίζεται και ο Βερναδόττης, κ.τ.λ.

Ο βασιλεύς Κάρολος XIV (Βερναδόττης) άνεμένος βασιλίσα Ντεζιρέ, άκουμπισμένος στην πόρτα.

